

Heti biztató üzenetek 3.22. Teljes önátadás

„Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!” Máté 1,38b

Amikor az ember Isten tervéről gondolkodik, történeti távlatokat, hegyek felemelkedését, tengerek kiszáradását, birodalmak születését, diktatúrák bukását látja maga előtt. Nagy ívű társadalmi átrendeződéseket képzelünk el, s abban bízunk, hogy ami ma még rossz, az holnap talán megváltozik. Megváltozik, mert a világ igazságtalan, de Isten igazságos, tehát valami történni fog. Isten ezt nem tűri tovább. Az irgalmatlanság emberek szívét töri össze vagy keményíti meg, Isten pedig irgalmas és nem közömbös jajkiáltásaink iránt, tehát valamit tenni fog. Radikális megoldás fog történni, hiszen Isten mégiscsak hatalmas arra, hogy szétválassza a tengert, megállítsa a Jordánt, lerontsa Jerikó falait, hadseregeket futamítson meg, s a megváltásban az emberiség legégetőbb problémájára, a bűnre megoldást adjon.

Isten majd cselekedni fog, Istennek megoldása van, Istennek terve van. Olyan, mint egy mérnök. Elgondolja, megrajzolja, megtervezi és azt is tudja, hogy kit fog a kivitelezéssel megbízni. Így volt ez Noénál a bárkával, Mózesnél a kivonulással, Jozsuénál a honfoglalással, Gedeonnál a midianiták legyőzésével és így tovább.

Aztán az ember egy kicsit megpróbál benézni a csodák mögé, ahol a látványos történés díszlete mögött emberi arcokat lát, s rájön, hogy van egy sokkal fontosabb dimenzió. Ettől a dimenziótól lesz ráadásul az egész igazán grandiózus!

Isten egy-egy ember életén, nyitottságán, bizalmán, kitartásán, engedelmségén keresztül munkálkodik. Nem biorobotokat alkalmaz, nem megfoszt az akaratunktól, hanem meggyőz arról, hogy az a legjobb nekünk, ha az Ő akaratára igent mondunk. Mária bekerül Isten tervébe. Egy fiatal lány, készül az esküvőjére, talán arról álmodozik, hogy ha szegény is lesz a kis lakodalom a faluban, azért a ruhája legyen a lehető legszebb, s majd a mező virágaiból szép koszorút fonnak a hajába.

Talán álmodozik a férfiről, akit alig ismer, de ezzel nincs is baja. A lányok így házasodnak mifelénk. Édesanyám sem ismerte édesapámat, s mégis milyen szépen éltek! Segítették egymást, tisztelték a másikat, megadták mindent, amit két ember egymásnak megadhat.

Ebbe a nyugodt idillbe lép be Isten küldötte, angyala, hogy elmondja a nagy hírt. Mária nem igazán érti, nehezen is tudja a dolgot elképzelni, de elfogadja, befogadja a küldetést a szívébe és a testébe. Egész nőiségét, tisztaságát, s anyaságának lehetőségét alárendeli Isten akaratának. Íme, az Úr szolgálóleánya! Íme itt vagyok, ha a tervedbe fogadtál, akkor szolgálólány leszek házában, Uram. Adom önmagam, testem és lelkem, egész lényem és érzélemládom, s Rád bízom ezt az egészet. Történjen minden a Te beszéded szerint!

Ahogy Isten dicsősége betölti a templomot, Mária teste is a Lélek templomává lesz, s az Isten dicsősége árnyékozza be Őt, s a testében megfogadó élet titka egybeforr Mária szándékával, hogy elfogadja Isten akaratát, Isten áldását, Isten tervét az életében. Röviden: igent mond.

Sokszor nem vár tőlünk ennél többet Isten, s ehhez van a legnagyobb hitre szükségünk: a problémázás nélküli igenhez. Hogy a mondatunk csak négy betűből álljon: igen. Mert ebben a négy betűben ott van az elfogadás, ott van az alázat és a bizalom. Elfogadom, hogy Isten akaratának megvalósulása mindennél fontosabb az életemben. Alázatos vagyok, nem tekintek az érdekeimre, az önképemre, a megítélésemre, nem igazán érdekel, hogy ki mit szól hozzá, mert nem rólam szól, hanem elfogadom, hogy az egésznek az a lényege, hogy Róla szól. Ezért nem is kezdek okoskodni, dagályos mondatokat megfogalmazni, csak lehajtom a fejem, meghajtom a fejem és rábólintok. Ez pedig teljes bizalom. A részletek nem számítanak. Ő tudja, hogy lesz és úgy lesz a legjobb.

Mária példája azért jelenthet mindnyájunknak nagyon sokat, mert nem bonyolítja túl a dolgokat. A maga evangéliumi egyszerűségében és tisztaságában teljes nyitottsággal elfogadja azt, amit Isten akar. Ami számára rettenetesen nehéz és fájdalmas út lesz. De vállalja. És velem szemben is ez a fő kérdés: vállalom-e Isten útját? Vállalom-e, hogy arra az útra lépek, amelyre hív engem? Engedem-e, hogy akaratát megvalósuljon az életemben? Engedem-e, hogy felhasználjon? Mert Isten téglánként gondoskodik kivitelezőről a nagy egészhez. Nem generálkivitelező van profikkal! Hanem téglánként építünk! Együtt rakjuk ki a nagy egészet, mert mi magunk épülünk be élő kövekként a lelki házba. Azaz mindnyájunkra szükség van. Hogy milyen állapotban van a kereszténység? Egyetlen dolgon múlik: az én igenemen, meg az Ő igenén...

Ezért is döntő a kérdés: mit válaszolsz az Úrnak?